

Echos

4de kwartaal 2016

n° 113

*Ik reken op u, dat de toekomst
nog mooier wordt dan het heden*

1 d m k w l

H

et leven (her)begint op 60 jaar

Het leven van Zuster Emmanuelle heeft iets fascinerends: op 60-jarige leeftijd kiest zij voor een radicale verandering. Ze vraagt en krijgt de toestemming om te gaan leven bij de armsten der armen, waarna ze zich installeert in een hut in de sloppenwijk van Ezbet El-Nakhl, waar de voddenrapers leven in de meest erbarmelijke omstandigheden. Samen met hen, en voor hen bouwt ze er klinieken, huisvesting, kinderopvang, scholen. Vóór die tijd die haar “pensioen” had kunnen zijn, leidde ze nochtans een erg gevuld leven, als non, als onderwijzeres, als opvoedster.

In de avond van haar leven verduidelijkte ze haar keuze als volgt: “ In alle sloppenwijken over heel de wereld is er ellende. Maar in Cairo, bij de voddenrapers, was de situatie het meest schrijnend. Daar brachten ze bergen rokende, stinkende afval uit de steden mee. Wat mij verbaasde was dat ik daar, de 60 jaar voorbij, in een wereld was terechtgekomen die ik niet kende, waarvan ik de taal amper sprak., maar dat ik, ondergedompeld in zoveel materiële ellende, er toch een gevoel van vreugde vond zoals ik dat nog nooit had gekend. Ik had mijn doel bereikt. Maar nu ik erbij stilsta, ben ik er niet helemaal van overtuigd dat het beter zou zijn geweest als ik dit doel eerder al had bereikt. Want al de voorgaande jaren hadden me hiertoe voorbereid, rijper en sterker gemaakt. Het is belangrijk om nooit het doel uit het oog te verliezen, hoe lang de weg ernaartoe ook mag zijn.”¹

Ongetwijfeld zullen slechts weinigen onder ons in staat zijn om zo’n radicale keuze te maken. Maar we kunnen wel allemaal dit “derde leven” in al zijn mogelijke vormen omarmen, ten dienste van anderen, als onze gezondheid het toelaat, zelfs als we niet 100 jaar worden zoals Zuster Emmanuelle! Ook wij kunnen dan werelden ontdekken die ons tot dan toe onbekend waren. Wanneer we nadenken over ons levensparcours en ons de vraag stellen: wat heb ik bereikt? heb ik niet meer kansen gehad dan vele anderen? wat kan ik doen om terug te geven wat ik gekregen heb? hoe kan ik mezelf nuttig maken? Want “we moeten ophouden met navelstaren en verder kijken. Op die momenten begrijpen we dat het leven een risico is, maar vooral een geschenk.»²

Robert de MUELENAERE
Voorzitter

¹ Zuster Emmanuelle, met Jacques Duquesne en Annabelle Cayrol, *J'ai 100 ans et je voudrais vous dire ...*, Parijs, 2009, p. 100.

² *Ibidem*, p. 99.

E

en land bezoeken is één ding, onze projecten bezoeken een ander

Bij vorige reizen maakte ik me ook al deze bedenking: als je een land bezoekt met een kennis ter plaatse, i.p.v. met een georganiseerde reis, ontdek je gemakkelijker de ziel van het land. Je ziet er zo veel wat je niet kunt ontdekken wanneer je met een bus er aankomt, samen met 30 andere toeristen. Bovendien is het contact met de plaatselijke bevolking echter, menselijker.

Het bezoek aan onze projecten voegt hier nog een extra dimensie aan toe! Dicht bij de minstbedeelden worden gewaarwordingen en gevoelens zoveel sterker. In deze uitgave vertel ik u over mijn bezoek aan Nepal, een jaar na de aardbeving. Ik hoop dat ik naar u kan overbrengen wat daar ter plaatse zo vanzelfsprekend lijkt: Onze projecten helpen niet alleen de vrouwen en kinderen die er onderdak vinden; ze raken ook de gehele bevolking, soms zelfs van het hele land! Zonder de aanwezigheid van zingevende projecten zou de plaatselijke bevolking van bergen van Nepal tot diep in Zuid-Soedan ongetwijfeld hun streek hebben verlaten om zich rond de steden te gaan vestigen. Om dan hun laatste illusies te verliezen over dit Eldorado dat niet bestaat...

Ook hier in België zoeken we met de vrienden van Zuster Emmanuelle de beste manier om momenten samen te delen. Zo hebben op 2 oktober 30 personen deelgenomen aan de "Trail du Saint-Jacques" ten voordele van onze vereniging! En we verwachten u zaterdag 3 december talrijk op het prachtige concert in de kerk van het Sint-Michielscollege.

Ten slotte willen we u hier informeren over de verschillende acties die we organiseren om de projecten die we ondersteunen te financieren.

Christophe ETIEN
Directeur

EINDEJAARSconcert

We kondigden het al aan in de vorige editie van Echo's: We verwachten u op 3 december in de Sint-Jan-Berchmanskkerk van het Sint-Michielscollege, voor een prachtig concert ten voordele van onze vereniging. Het ensemble Camerata Vocale zal, vergezeld van vermaarde solisten, de cantates van J.S. Bach vertolken. Bach.

Reserveren via de website <http://www.cameratavocale.be>.

CONCERT

« Oratorio de Noël » BWV 248 de J.S. Bach

Samedi 3 décembre 2016 - 20h00
Eglise du Collège Saint-Michel, Bruxelles

Chœurs et Orchestre « Camerata Vocale & Instrumentale »

Direction : Philippe De Clerck

Solistes :
Aurélié Moreels, Guillaume Houcke, Stephan Van Dyck, Jan Van der Crabben

Réservation : www.cameratavocale.be
Prix : VIP 40 €, 30 €, 20 €

VERSLAG VAN ONS BEZOEK AAN NEPAL VAN 8 TOT 18 MEI 2016

Aankomen in Nepal, niet zonder moeite! Eerst een vlucht naar Qatar; gevolgd door een tussenstop lang genoeg om een hele nacht de gigantische luchthaven te verkennen. De tweede vlucht brengt je onmiddellijk in een Nepalese stemming. Hier vind je geen business men op zakenreis! Behalve enkele trekkers en hippies zitten op deze vlucht vooral mannen die terugkeren naar hun land, nadat ze enkele maanden of jaren in de Golf hebben gewerkt, in de hoop er voldoende geld te verdienen om hun familie in Nepal een goed leven te bieden. Helaas is dit al te vaak een ontgoocheling. Ze keren terug zonder ook maar iets te hebben kunnen sparen. We zwijgen dan nog over de levensomstandigheden, die grenzen naar de slavernij... We zullen hieraan

terugdenken als we binnenkort zullen kijken naar het wereldkampioenschap voetbal in Qatar. Vele Nepalezen hebben meegewerkt aan de bouw van deze stadions en steden, soms ten koste van hun leven.

ALGEMENE INFORMATIE OVER NEPAL

Vandaag schat men het aantal inwoners op 30 miljoen. In Kathmandu wonen er 1 miljoen. De hoofdstad ligt tussen de bergen, en vervuiling is er een groot probleem. De vervuilde lucht geraakt niet weg uit deze natuurlijke kuip. Vele mensen gaan de deur uit met een gelaatsmasker om zich te beschermen tegen de effecten van de luchtvervuiling.

Een jaar na de aardbeving is de situatie in Nepal nog steeds erg zorgwekkend. De politieke overheid maakt talrijke beloftes, maar slechts weinige worden gerealiseerd. De laatste belofte dateert van mijn aankomst dag: Over een maand zullen er geen stroomonderbrekingen meer zijn in Kathmandu! De inwoners wachten nog steeds... De hulp die de dag na de ramp werd beloofd (een budget van ongeveer € 2.000 per gezin voor de wederopbouw) is nog steeds niet voorhanden.

Jean-Christophe, oprichter van CPCS, heeft iemand gestuurd om me van de luchthaven te komen oppikken. Tijdens mijn eerste rit in Nepal zie ik enkele crematiesites en kleine tempels verspreid over de stad. Ik begrijp al snel dat het verkeer in Kathmandu niet moet onderdoen voor het onze...

EERSTE DAGEN: KATHMANDU

Ik verblijf bij Jean-Christophe en zijn gezin (zijn vrouw en twee kinderen). Daar blijf ik tot het einde van mijn verblijf in Kathmandu.

Tijdens de eerste dagen bezoek ik de verschillende centra in Kathmandu, en de nevenprojecten van het CLASS-programma (CPAS Local Action Support and Services) in de nabijgelegen valleien.

CPCS CENTER

Laten we beginnen met Dilibazar, in het hart van de hoofdstad. Dit centrum is de basis van CPCS, waar het administratief personeel werkzaam is. Dit team bestaat uit Nepalezen en 2 Belgen: Inge, directeur van de CPCS-programma's, en Anne, die verantwoordelijk is voor de boekhouding van alle CPCS-activiteiten in Nepal. Sommige personeelsleden leefden vroeger zelf op straat, maar zijn er dankzij CPCS uitgeraakt. Dit centrum vangt bovendien sinds jaren ook straatkinderen op. Gezien de ontwikkeling van CPCS is de opvang op lange termijn de laatste maanden fors teruggeschoefd. Er wordt een voorkeur gegeven aan gezinshereniging wanneer dat mogelijk is. Het team probeert te achterhalen waarom het kind zijn huis ontvlucht is, en

dwingt het kind nooit om terug te keren. Het kind neemt zelf de beslissing.

Nu de opvang op lange termijn verminderd is, wordt een deel van het centrum gebruikt voor kortetermijnopvang. De kinderen vinden er onderdak voor enkele dagen, ze krijgen er te eten en vinden er steun bij het CPCS-team. Daarna kunnen ze zelf beslissen wat ze willen doen: blijven en een opleidingsprogramma volgen, terugkeren naar de familie of zich richten tot andere organisaties die diensten aanbieden voor straatkinderen.

Het centrum had bij de aardbeving grote schade opgelopen, maar minder dan andere huizen in de wijk. U weet nog wel dat bijna alle buurtbewoners hun toevlucht vonden op de binnenplaats van het centrum. Het team van CPCS had deze verdeeld in verschillende zones om eventuele problemen tussen de jongeren en de buurtbewoners te vermijden. Vandaag zijn al de renovatiewerken afgerond, grotendeels dankzij uw steun! CPCS dankt u hiervoor van ganser harte.

Een van de jongeren kon, ondanks zijn opname in het ziekenhuis, niet meer lopen. Vandaag kan hij zich verplaatsen in een rolstoel. Hij werkt zijn studies af via afstandsonderwijs en heeft nu een job bij CPCS! Er zijn speciale aanpassingen gebeurd zodat hij toegang heeft tot het gehele gelijkvloers van het gebouw. Daar werd ook een kamer en een doucheruimte speciaal voor hem ingericht. In bepaalde ruimtes werden hiervoor deuren verbreed en hellingen geplaatst bij iedere trede... Maar zijn glimlach maakt deze investering ruimschoots goed!

Om beter voorbereid te zijn bij een eventuele nieuwe ramp vergelijkbaar met die in 2015, werden grote voorraden aangelegd van voedsel, gas, medicatie,... Een regelmatig beheer is hiervoor nodig. Zo moet bijvoorbeeld de oudere rijst eerst verbruikt worden en door recent aangekochte zakken vervangen worden.

DE LOKALE ARTIEST

Laatste nieuwtje van het centrum: hier woont een ware artiest! De doeken van deze jongen zijn werkelijk indrukwekkend goed. De schoonheid van het land komt op zijn schilderijen nog beter tot haar recht. Zijn werken hangen zelfs op de binnenplaats van het centrum. Kijk zelf maar!

We brengen ook een bezoek aan het filiaal dat buiten het stadscentrum gelegen is. CPCS beschikt in de nabije gelegenheid over een terrein dat dienst doet als speel- en ontmoetingsplaats. De personeelsleden organiseren er spelactiviteiten met de kinderen, buiten het centrum. Op die manier kunnen ze een

andere band met de kinderen smeden. Zo kunnen ze ook heel precieze thema's aansnijden: Over een eventuele terugkeer naar het gezin, over basisregels van de hygiëne, ... Het was de bedoeling om de activiteiten op dit terrein verder uit te bouwen. Jammer genoeg wordt er in de nabije toekomst naar alle waarschijnlijkheid een grote weg aangelegd, wat niet strookt met de wens van CPCS.

CLASS PROJECTEN

Samen met Inge Bracke bezoek ik de CLASS-projecten, eveneens vergezeld door een medisch team en de psychologe van het Dilibazar-centrum. Wat een verschil tussen de scholen! Al de scholen die we bezoeken waren in mindere of meerdere mate getroffen door de aardbevingen. Sommige zijn echter al heropgebouwd, dankzij de financiële steun van ngo's uit in de nabije omgeving. Andere moeten het blijven stellen met een voorlopige infrastructuur.

Uit ons gesprek blijkt dat enkele directeurs, ondanks het feit dat ze geen woord Engels spreken, erin geslaagd zijn om steun te ontvangen van grote ngo's die actief zijn in hun regio. Andere scholen zijn gevestigd in dorpen waar zo'n samenwerking niet tot stand is kunnen komen. Zo komt het dat een tijdelijke school opgetrokken uit bamboehutjes een jaar later nog steeds dienst doet als klaslokalen voor jongeren uit de omgeving. Zelfs in het droge seizoen is de school moeilijk bereikbaar. Ik durf me nauwelijks voor te stellen hoe het er tijdens het regenseizoen aan toegaat!

De CLASS-projecten hebben tot doel "risicokinderen" te steunen. Het uitgangspunt is dat het beter is een kind te ondersteunen zodat het in zijn vertrouwde omgeving kan

blijven dan te wachten tot het kind op straat belandt alvorens zich om hem of haar te bekommeren. Hier ontvangen de kinderen een tussendoortje, ze hebben toegang tot een specifieke opleiding, de school beschikt over een bibliotheek... In iedere instelling is er een persoon verantwoordelijk voor het plaatselijke project. Deze persoon kan de aandacht van CPCS vestigen op specifieke noden (een nieuwe risico-leerling, nood aan gezondheidszorg, enz.).

Er zijn regelmatige bezoeken om het verloop van het programma te checken en om een direct contact te houden met de plaatselijke verantwoordelijke, met de schooldirectie en met de leerlingen.

Le suivi médical est aussi un point important. De medische opvolging is eveneens een belangrijke prioriteit voor deze bevolkingsgroepen voor wie het niet mogelijk is om naar een arts te gaan, en die zeker niet de mogelijkheid hebben om een eventuele operatie te betalen. Hier worden de jongeren die een ingreep hebben ondergaan goed opgevolgd: Zo wordt gecheckt of een beenprothese nog steeds goed past, rekening houdend met de groei van de kinderen. Er wordt ook voor ge-

zorgd dat de pas geopereerde ledematen voldoende mobiel blijven... Tegelijkertijd wordt er een sensibiliseringscampagne gevoerd voor de andere kinderen: Basishygiëne, informatie over de schadelijke gevolgen van tabak, enz. Er wordt ook basismedicatie verstrekt aan degenen die er het meeste nood aan hebben.

BEZOEK AAN DOLAKHA

Na de hoofdstad trekken we naar de streek van Dolakha, waar het epicentrum van de aardbeving zich bevond en waar CPCS daarvoor ook al actief was. Hier hebben we financiële steun geleverd aan de constructie van nieuwe gebouwen, te midden van de bergen. Een van onze schenkers die we ontmoet hebben op het Salon van het testament weldra 3 jaar geleden heeft trouwens het medisch centrum gefinancierd, waar nu zowel de kinderen als de lokale bevolking terecht kunnen. Met deze gift van meer dan € 10.000 vonden we de ontbrekende stukjes van de legpuzzel om het plaatselijke dienstenaanbod te vervolledigen.

Deze regio werd bij de ramp van vorig jaar uitermate zwaar getroffen. De gebouwen waren bijna afgewerkt, maar ze moesten helemaal opnieuw worden hersteld en verstevigd.

Vanaf de weg kun je al begrijpen waarom de streek ook "Silver District" wordt genoemd. Alle daken zijn gemaakt uit golfplaten, die weerkaatsen in de zon. Vanuit Kathmandu rijden we zo recht naar Tibet. Onderweg zijn is voor mij altijd een speciaal moment. Het is de ideale manier om de landschappen in me op te nemen, maar ook het leven van de mensen. Bussen en vrachtwagens met zwarte, stinkende uitlaatgassen, kruisen ons pad.

Ook heilige koeien, talrijke motorvoertuigen en vele vrouwen die langs de weg lopen. We merken al snel dat vele grote internationale organisaties projecten hebben opgestart langs deze grote weg. Jammer genoeg hebben die als een magneet bevolkingsgroepen aangetrokken die verderop waren gevestigd, en die nu hun velden hebben achtergelaten om de grotere agglomeraties op te zoeken. En daar is geen werk voor hen, maar een leven dat louter afhangt van de internationale hulp. Maar wat gebeurt er met deze mensen wanneer de ngo's over twee of drie jaren het land weer verlaten?

Onze aankomst op de plek waar we de volgende 4 dagen zullen verblijven is verwarrend: Stel u voor: u ontmoet een Nepalees met de voornaam Herman, die ook een Zwitsers paspoort heeft... De zaal die dienst doet als restaurant doet meer denken aan de Europese alpenweiden dan aan Nepal!

Het uitzicht is adembenemend: We kijken uit op de bergketens van de Himalaya. Het is voor ons allemaal erg emotioneel om daar te zijn. De emotie wordt nog groter wanneer we zien hoe deze in de steek gelaten mensen weer heropleven dankzij de aanwezigheid van het CPCS-project in de bergen.

Bij de eerste reis naar de plek met de bouwwerken ben ik sprakeloos. De toegang is moeilijk, dat was verwacht, maar ik ben verbaasd over het weinige leven in de omgeving. Hoe kun je een lokale samenleving hulp bieden als er niemand is? Enkele uren later, en met een wandeling van enkele kilometers in de benen, moet ik mijn mening herzien....

Eerst bezoeken we de bouwwerken, en spreken we over enkele details omtrent de afwerking. De versteviging van de structuur werd in de muren geïntegreerd, waardoor de esthetiek van het geheel niet wordt aangetast. Daarentegen zijn de daken niet meer van steen. Veel te gevaarlijk bij aardbevingen! Er wordt dus gebruik gemaakt van golfplaten, in combinatie met geluid- en warmte-isolatie.

Het sanitair is bijna afgewerkt; de steunmuren worden opgetrokken. De teams op de werf zijn zich goed bewust van de nakende moesson. Op basis daarvan worden de prioriteiten bepaald. Tijdens de enkele dagen van mijn verblijf zijn de veranderingen indrukwekkend! De tijd die ons rest spenderen we aan bezoeken in de omgeving, waar talrijke CLASS-projecten werden opgestart.

De eerste school die we bezoeken is voor kinderen die wonen in de gebouwen op 10 minuten wandelafstand. Hier werd een ECD-project (Early Child Development Project) opgericht. De plaatselijke school ontvangt steun om een onthaalklasje voor kleuters op te starten. Dit heeft een onmiddellijk effect op de levensomstandigheden van de meisjes. Als een meisje immers een klein broertje of zusje heeft dat nog niet naar school kan gaan, krijgt zij de taak om overdag op hem of haar te letten. Zo wordt de opleiding stopgezet en is er voor het meisje geen toekomst meer.

Hier hoor ik de mooiste getuigenis: Een van de kinderen onder de hoede van CPCS die het centrum van Dilibazar vele jaren heeft gekend, komt ons uitleggen hoe blij hij is om te hebben gekozen voor een langetermijn opleidingsprogramma, ver van de verleidingen van de stad. Hij toont mij de omringende bergen en vraagt me wat men zich nog meer zou wensen? Ik kom hem nog meerdere malen tegen, en iedere keer komt hij met een grote glimlach naar me toe.

Bij onze bezoeken aan andere scholen die steun ontvangen, komen we in aanraking met de plaatselijke bevolking. Ook hier vernemen we hoe blij ze zijn te zien hoe we in hun streek aan het werk zijn: de school krijgt een nieuw dynamisme, er is toegang tot eerste gezondheidszorg. Dit zijn onmisbare diensten om de mensen in hun eigen streek te houden en ze niet te zien vertrekken uit de bergen naar de stad.

Tijdens onze bezoeken merken we snel hoeveel mensen er in de bergen wonen, ook al zien we niet veel huizen. Onderweg komen we een familie tegen met de armen vol hout, of leerlingen op weg van school naar huis. Een kind dat moeite heeft met lopen trekt de

aandacht van Jean-Christophe. Hij spreekt met de ouders en legt me dan de situatie uit: De jongen had een probleem aan zijn been waardoor hij niet meer dan enkele meters kon lopen. Het team van CPCS heeft hem meegenomen naar de dichtstbijzijnde stad om er hulp te vragen van de grote organisaties die daar actief zijn. Een van deze organisaties kon een diagnose stellen voor de pijn waarvoor deze jongen leed, maar geen enkele organisatie kon hem opereren want hij was geen slachtoffer van de aardbeving! CPCS heeft hem dus naar Kathmandu gebracht om hem te laten opereren, en heeft hem daarna teruggebracht. Nu is de jongen in staat om zelf naar school te gaan. Vroeger moest zijn moeder hem naar school dragen via een weg in de bergen, meer dan een uur lang!

De gesprekken met de medewerkers zijn ook belangrijk. Sommigen onder hen zijn van Kathmandu hier komen werken en enkelen onder hen waren bang voor deze verandering. Maar vandaag zijn ze blij daar te zijn en ze beseffen hoe belangrijk dit project is voor hun organisatie. Zij worden trouwens betrokken bij de beslissingen, zowel over de plaatselijke organisatie als over de bouwwerken. Zij beseffen dat dit project een impact heeft op de kinderen en op de omringende bevolking. Als dit model werkt, zou het anderen kunnen inspireren om hetzelfde te doen.

We keren terug naar Kathmandu waar we op de laatste dag het plaatselijke team van Caritas ontmoeten, die ook steun verleent aan een CPCS-project. We maken van de gelegenheid

gebruik om onze contacten te verstevigen en om ons ervan te vergewissen dat onze acties voor CPCS elkaar aanvullen. Vervolgens heb ik nog twee uurtjes voor een snel bezoek te voet aan de tempels die nog rechtstaan in de stadskern, maar ook om nog eens van gedachten uit te wisselen over de toestand van het land met de personen die ik er heb ontmoet. De vriendelijkheid van de Nepalezen is meer dan een legende. Zelfs bij moeilijke onderwerpen leggen ze steeds met de glimlach hun standpunt uit!

Voor een concreet zicht op het resultaat van de werken in de streek van Dolakha, stel ik u voor om de fotomontage te bekijken via deze link:

[www.youtube.com/
watch?v=vQWAZJe_FCc](https://www.youtube.com/watch?v=vQWAZJe_FCc)

De blog van CPCS wordt bovendien regelmatig geüpdated:

<https://cpcs-int.blogspot.be>

FINANCIËLE

STEUN VOOR DE VRIENDEN VAN ZUSTER EMMANUELLE: HOE WERKT DAT?

Beste vrienden, Zoals jullie weten doen we regelmatig een beroep op uw steun om onze doelstelling te kunnen verwezenlijken: Plaatselijke projecten in Afrika en Azië bijstaan. Hierbij wensen we u wat informatie te geven over de verschillende bronnen van inkomsten van onze vzw, en over de middelen die we zo ter beschikking kunnen stellen aan de projecten voor de opleiding van vrouwen en kinderen.

1. *Private schenkingen:*

Sinds de oprichting van onze vzw in 1978 hebben we kunnen rekenen op mensen zoals u die, geraakt door de boodschap van Zuster Emmanuelle of door de projecten, ons financieel ondersteunen. De giften die we ontvangen via onze mailings als Echo's of onze brieven zijn goed voor ongeveer 60% van het jaarlijks budget.

2. *Onze partner:*

U ontvangt ongetwijfeld soms berichten waa-

rin u gevraagd wordt om een ngo of een andere vereniging te steunen. We hebben eveneens toegang tot deze bron van inkomsten met de steun van een externe partner. Op de basis van informatie die wij delen over onze projecten contacteren zij huidige of mogelijk toekomstige schenkers. Dit verklaart waarom u naast de Echo's ook soms andere briefwisseling ontvangt. Op deze manier ontvangen we het overige 40 procent van ons budget!

3. *Legaten:*

Ons budget houdt nooit rekening met legaten, maar bijna ieder jaar worden we verast door de vaststelling dat onze schenkers ons een gunst willen verlenen, zelfs na hun leven! 5 à 10% nalaten aan een goed doel waarin u gelooft, steunt het doel in zijn vooruitgang, en benadeelt de nabestaanden niet. In andere gevallen, zoals wanneer er geen directe familie is, maakt het duolegaat via een vzw het mogelijk om deze te steunen, maar ook om de successiebelasting aanzienlijk te verlagen voor uw erfgenamen.

4. *Evenementen:*

Evenementen hebben slechts een klein aandeel in ons budget, maar het doel hiervan is tweeledig: om een duwtje in de rug te geven aan een van de projecten, voor een concrete vraag; maar vooral om een gelegenheid bieden aan de vrienden van Zuster Emmanuelle om samen te komen, en aan nieuwe vrienden om zich bij ons aan te sluiten!

5. *Dringende zaken:*

Een situatie zoals de aardbeving in Nepal vorig jaar brengt dringende noden met zich, waarop snel moet worden geantwoord. Om die reden werken we op zulke momenten via verschillende kanalen. We plaatsten advertenties in de pers, onze Facebookpagina en onze website deden dienst als communicatiemedium, maar de steun kwam grotendeels via onze traditionele kanalen. Bijna een derde van alle giften kwam van de aanvragen die naar u gestuurd werden. Iets meer dan 60% werd verzameld via mailings door onze externe partner! Zo hebben we nieuwe schenkers kunnen bereiken die we vervolgens ook kunnen sensibiliseren voor de andere projecten die we steunen.

Onze kantoren

Liefdadigheidstraat 43 – 1210 Brussel

Tel/Fax : +32 (2) 734 23 95

E-mail : secretaire@soeuremmanuelle.be

Internet : www.soeuremmanuelle.be

Facebook : www.facebook.com/lesamisdesoeuremmanuelle

Bankgegevens van de vereniging

Rekeningnummer : 210-0240420-09

IBAN : BE52 2100 2404 2009

Code BIC (Swift adres Fortis) : GEBABEBB

Rekeningnummer : 310-0540321-20

IBAN : BE28 3100 5403 2120

Code BIC (Swift adres ING) : BBRUBEBB

Rekeningnummer : 068-2487899-70

IBAN : BE60 0682 4878 9970

Code BIC (Swift adres Dexia) : GKCCBEBB

Het hele team dankt u voor uw vrijgevigheid. Fiscaal aftrekbare gift geldt vanaf 40 € per jaar.

Echo's is eveneens beschikbaar in het Frans : indien u hierin geïnteresseerd bent, aarzel niet ons te contacteren.

*Wij danken **NCI TRANSLATION CENTER** (www.ncitranslation.be) voor hun steun bij de verwezenlijking van de vertaling van dit nummer van Echo's.*

Opmaak en indruk : Manufast